

[Anne Grete Holmsgård]

de to ministre. Nu ved jeg godt, at personen ikke er den samme, som konflikterne har været med, men det er vel ikke urimeligt, at man kan mene, at det er udtryk for konkurrence mellem to ministerier, når der kommer to lovforslag i stedet for ét. Det er jo ikke grebet helt ud af den blå luft, og vores kritik af den tidligere landbrugsminister er sandelig heller ikke grebet ud af den blå luft. Det kan der skrives alenlange spalter om.

Til arbejdsministeren vil jeg godt sige, at det er muligt, at arbejdsmiljøloven rummer muligheder for at fastlægge, hvordan laboratoriestandarden skal være, hvordan reglerne for laboratorier skal være. Men det er meget betænkeligt for os at skulle give miljøministeren bemyndigelse til at tillade udledninger fra laboratorier uden at have faste normer. Normerne for laboratorier er kun vejledende i dag, så jeg synes egentlig, det er et rimeligt krav, at vi gerne vil have at vide, hvad det er for nogle normer, man har tænkt sig at fastsætte på det her område, ikke bare som vejledning, men som gældende normer, der skal håndhæves.

Ove Jensen (FP):

I modsætning til fru Anne Grete Holmsgård mener jeg, at det er en meget uheldig udvikling, hvis det nu skal til at være almindeligt, at der gives tidsbegrænsede tilladelser til virksomheder både af denne art og af andre. Det vil helt givet medføre, at der bliver oprettet færre virksomheder. Det koster penge at oprette en virksomhed, og en person vil selvfølgelig ikke investere et stort beløb i en virksomhed, hvis man kan forvente eller frygte, at i løbet af to år eller fem år eller et eller andet antal år bliver tilladelsen trukket tilbage. Det er en meget farlig udvikling at komme ind på. Jeg vil godt sige til arbejdsministeren, at da han blev udnævnt til arbejdsminister, udtalte jeg offentligt, at jeg mente, det var en styrkelse af regeringen at få en mand udefra, som var vant til at arbejde i erhvervslivet og ikke havde gået herinde i for mange år. Men jeg må godt nok indrømme, at efter at jeg har hørt arbejdsministeren her i dag, er jeg bange for, at han hurtigt vil tilpasse sig forholdene herinde og vil komme til at ligne alle de andre, og det anser jeg ikke for et plus.

Arbejdsministeren sagde, at der har været et fortrinligt samarbejde imellem landbrugs-

ministeriet og miljøministeriet. Ja men det tvivler jeg da ikke på. Alle de ansatte i landbrugsministeriet og i miljøministeriet er da selvfølgelig interesserede i at få så mange opgaver som muligt. Det medfører helt naturligt, at de skal være nogle flere, og hvis de hvert sted kan komme til at sidde og behandle de samme ting, kan de da udmærket samarbejde om det, det tvivler jeg ikke på. Men jeg troede ærlig talt, at arbejdsministeren var vant til at se på tingene, således som de foregår ude i erhvervslivet, og at man ikke skulle have en sådan unødvendig dobbeltadministration, som bliver konsekvensen af det, der her er lagt frem.

I hvert fald miljøministeren har takket for tilslutningen til lovforslaget, men så vidt jeg kan høre på de forskellige ordførertaler har næsten alle ordførere – også regeringspartiernes ordførere, godt nok lidt mere indpakket – udtrykt utilfredshed med, at det hele er så kompliceret, og med den dobbeltadministration, den tredobbelte administration, der er, så jeg tror, at både miljøministeren og landbrugsministeren skulle tænke alvorligt over det, der er sagt her, og læse referatet meget grundigt, når det engang bliver trykt.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Fru Jytte Hilsen spørger, hvorfor noget, det var vist i § 2, er faldet ud.

Jeg gjorde opmærksom på i mit første indlæg, at baggrunden for, at vi ikke var gået ind i andre områder end den egentlige gensplejsning, dels var hensynet til den forenkling, der er nødvendig, når vi står over for dette nye, dels for ikke at løbe ind i en risiko for, at kontrollen ikke blev effektiv. Samtidig gjorde jeg opmærksom på, at forslaget var bygget op på en sådan måde, at vi kunne, jeg brugte udtrykket skrue op, skrue ned for blusset, alt efter hvor behovet var. Der, hvor der er muligheder for at tage andre ting ind, er det givet, at det vil ske.

Fru Jytte Hilden nævnte princippet om, at den, der griser, også skal betale, hvad det koster at få ryddet op efter sig. Det gav jeg tilslutning til; det er jeg meget enig i. Det er der sådan set heller ikke noget diskussionsgrundlag i mere. Men spørgsmålet, om gebyrerne skal gå ud over dette område, er en sag, vi må tage op og drøfte i udvalget.